

Straffen paalægges, skal Skibsføreren holde Forhør i Overværelse af to Bisiddere. Af disse Bisiddere skal den ene være Styrmand eller Maskinmester, medens den anden skal tilhøre det underordnede Mandskab. Hvis det derimod er en Officer, der skal dømmes, skal begge Bisidderne være Officerer. Men i saa Fald bør ogsaa begge være Søarbejdere, naar det er en Søarbejder, der skal dømmes. Eller hvis det ikke skal være Tilfældet, bør den ene af Bisidderne, naar det er en Officer, der skal dømmes, være en Søarbejder. Heller ikke paa dette Omraade, bør der skabes Forskellighed.

Der er i § 72 en Bestemmelse om Sømand, der hjemsendes paa Konsulatets Foranstaltning. Jeg vil her gerne sige, at det er et utilstedeligt Forhold, der finder Sted for Øjeblikket, naar Søarbejdere eller andre hjemsendes af Konsulatet paa danske Skibe, og der da anvises dem Køjeplads i Mandskabets Lukaf. Det kan jo være mange Slags Mennesker, der saaledes sendes hjem, og det kan være ret ubehageligt for Mandskabet at faa hvem som helst puttet ind til sig. Naar Mandskabet er gaaet om Bord mod Kost, Logi og Løn, er Logiet ogsaa deres Logi og ikke Rederens eller nogen andens, de maa selv kunne disponere over det, saa de kan forbyde, at andre faar Adgang til deres Opholdsrum.

I § 79 siges det, at den, „der forlæder en Sømand til at rømme eller med Raad og Daad fremmer Rømningen, straffes med Bøder eller Fængsel“. En saadan Bestemmelse eksisterer ikke nu, og den skulde ogsaa synes at være ganske ubetimelig; thi i al Almindelighed er det Agenter i Land, der forleder Søfolk til at rømme ved at lokke dem med bedre Hyre eller bedre Skibe at sejle med, og dem kan man ikke paa nogen Maade faa Ram paa. Og det synes at være ganske urimeligt, naar f. Eks. en Sødreng om Bord bliver forfulgt af en enkelt eller flere Officerer, bliver hundset og pryglet paa Trods af, at Loven bestemmer, at Pryglestraf ikke maa finde Sted, at saa en behjerttet Mand, som hjælper en saadan Dreng af Sted, saa han kommer udenfor sine Plageaanders Rækkevidde, skal kunne straffes med Fængsel derfor. § 81 bestemmer, at hvis en Sømand overfalder Skibsføreren eller anden foresat med Vold eller Trusel om Vold, straffes han med Fængsel eller endog med Strafarbejde, og under formildende Omstændigheder med Bøder. Naar en Skibsfører gør sig skyldig i Vold overfor Mandskabet, straffes han med Bøder fra 10 til 1 000 Kr., men derimod ikke med Fængsel, og for Trusel om Vold

findes der ingen Straffebestemmelser for Skibsføreren Vedkommende. Det vilde være ønskeligt, at Bestemmelsen om Fængselsstraf for Trusel om Vold bortfaldd, eller at der indførtes en tilsvarende Bestemmelse med Hensyn til Officererne. § 87 er en Trækharmonika til Førernes Adspredelse i ledige Timer. Der staar: „Har en Sømand paa anden Maade end ovenfor anført gjort sig skyldig i Forseelse i Tjenesten eller forbrudt sig mod god Orden eller Skik, straffes han med Bøder fra 5 til 500 Kr.“ Det er en herlig Bestemmelse for Føreren, men derimod knap saa god for Mandskabet. Jeg vil gaa ud fra, at ogsaa denne Bestemmelse maa kunne ændres eller slettes.

Jeg har her nævnt en Del af de Ting, jeg mener burde fjernes af Lovforslaget. Men der er ogsaa en Del Bestemmelser, jeg savner. Jeg kunde saaledes ønske Bestemmelser om en fast Arbejdstid for Mandskabet, som Tilfældet er i Norge og Sverige, hvor Søarbejdernes Arbejdstid er fastsat ved særlig Lov. Maaske vi snart kan vente Forslag fremsat til en særlig Lov om dette Forhold, siden man ikke har sat Bestemmelser derom ind her i Lovforslaget. Vore Sømand har for Øjeblikket en ugentlig Arbejdstid af 84 Timer, og Søfyrbøderne 56 plus en Times daglig Askehivning. Jeg vil antage, at selv de mest fanatiske Tilhængere af Trællevilkaar for Arbejderne dog vil finde, at 84 Timers effektiv Arbejdstid om Ugen er for meget af det onde. Derfor vil jeg indstændig insistere paa, at Spørgsmaalet om Søarbejdernes Arbejdstid ordnes ved Lov snarest. Naar det har kunnet ordnes i Norge og Sverige, maa vi ogsaa kunne gøre det. Det anføres i Kommissionsbetænkningen, at dette Forhold ordnes i Danmark ved særlige Overenskomster mellem Sømand og Arbejdsgivere. Ja vel, paa den Maade, at Arbejdsgiverne dikterer Arbejdstiden, og at Arbejderne er nødt til at rette sig derefter. Thi den Belønning, Sømandene, efter at Krigtidens Rædsler var forbi, fik, bestaar i, at man søgte at smadre deres Organisationer, ophævede de Overenskomster, der fandtes, og fik nye lavet af en saadan Natur, at de ikke blev til Gavn for Sømandene. Nu er der ingen Bestemmelser om Arbejdstiden gældende mellem Rederne og Sømandene; og naar Rederne nu benytter deres Magt til at paalægge Sømandene 84 Timers Arbejdstid om Ugen, er det naturligt, at Lovgivningsmagten beskæftiger sig med Sagen og beskytter de svage mod de stærke.

Jeg savner endvidere Bestemmelser om en Bemandingsskala for Skibe. Mange